

Hårdt straffad : bild ur lifvet /

Wallensteen, Nanna,

82 A a 263/25

National Library
of Sweden

Hårdt straffad.

Bild ur lifvet af
Sven Ljung.
(Eftertryck förbjudes.)

Att den gamle häradshöfdingen och domaren Erhard Brenner skulle gå och gifta sig på gamla da'r förvånade snart sagt hela trakten, och många ord och många tankar offrades derpå. Man hade blifvit så van att se honom gå ensam ut och in i sitt stora gammaldags präktiga hem Stora Susegården och se honom kуска omkring i socknen på affärsresor och toddykalaser om hvartannat, man tyckte att hans sätt och vanor i allt hade antagit den inbitne gamle ungarlens, så det var med verklig öfverraskning och tvärt emot allas beräkningar man nu hörde att han ämnade taga sig en hustru.

Om hon åtminstone icke varit så ung — och så oförlätligt vacker!

Tjugu år! — Hvad tänkte egentligen Erhard Brenner på! — Det var oförsigtigt, det var dåraktigt! Det var inte tu tal om den saken.

Emellertid bekymrade det inte Erhard Brenner det minsta hvad folk sade och allt hvad de beskämdade sig öfver.

Han var nu en gång för alla van att göra som han sjelf ville och brukade ej taga råd af någon.

Han hade blifvit vansinnigt förälskad i Zuleika Brant, en ståtlig flicka med rikt korpsvart hår och mörka, strålande ögon — och snart såg han ingen mer än henne i hela världen.

Hon hade som lärarinna kommit till bruket till förvaltaren Henigs, och innan halfåret gått var hon fästom till traktens rikaste och anseddaste man och en månad derefter hans hustru och herskarinna på Stora Susegården, den präktigaste gården i hela häradet.

Zuleika var moderlös, och med fadern, som var sjökapten, hade hon sen sitt sjuttonde år, då hon slutade skolan, flackat jorden rundt och sett snart sagdt alla verdensdelarnes länder och haf. Men fadern hade, gammal och utsliten som han var, lagt upp för alltid och slagit sig ned med en gammal syster som hushållerska i sin födelsestad — en liten småstad på vestkusten — och Zuleika, som inte trufdes i dessa inskränkta och enformiga förhållanden, hade sökt sig plats hos främlingar och gifvit sig ut i världen på vinst och förlust.

När hon såg den nära sextioårige Erhard Brenner vid sina fötter och kort derpå var herskarinna i hans rika, präktiga hem, tyckte hon att hon dragit högsta vinsten och jublade deröfver.

Hon var ärelysten, djerf, njutningslysten och ytterligt föfång och tyckte om att ösa ut pengar med fulla händer till allt sådant som roade och behagade henne, eleganta toaletter, förlustelser, resor och nöjen.

Erhard var hennes slaf och hon behandlade honom stundom ganska nyckfullt.

Under årens lopp skänkte hon honom en son, hvilken blef faderns stolthet och glädje. Den unga modern kände visserligen ömhet för barnet, men ej i högre grad än att hon utan saknad kunde lemna det allt för ofta i andras vård. Sina nöjen kunde och ville hon ej försaka för dess skull.

Fem år efter sitt äktenskap med Erhard Brenner inträffade dock ett omslag i hennes lif.

Det kom en ung notarie i huset Max von Wilden, en ståtlig, älskvärd man man med godt hufvud och varmt hjerta.

För första gången fick nu Zuleika en aning om hvad kärlek var. Hon hade förut lett spotskt deråt och sagt att kärleken var och måste vara en tyglad slaf under förståndet. Nu insåg hon att denna åsigt ej höll streck. — Liffig, eldig och passionerad, som hon var, hängaf hon sig nu helt och hållet åt denna nya, förtärande känsla, som fullkomligt betvingade henne.

Max å sin sida stred tappert mot den häftiga känsla den unga bedärande frun ingaf honom, men snart nog insåg han, att det var gagnslöst att spjerna emot.

Den mest glödande förklaring egde rum mellan de båda unga, möten och biljetter vaxlades bakom den tillitsfulle och redlige Erhard Brenners rygg och ett halft år efter den unge notariens ankomst till Susegården försvunno både han och den pligtförgätna hustrun och makan derifrån en mörk november natt.

Ett ögonblick, men blott ett ögonblick, hade Zuleika tvekat. Men det var icke när hon flämtande och uppörd stod utanför dörren till sin mikes rum. Hon visste att han sof derinne lungt och tryggt i fullt förtroende till sin hustrus beder och trohet. Nej, hon lemnade honom utan en suck, en tår. Den varma tillgifvenhet och aktning hon förr hyst för honom hade på senare tiden öfvergått i ett doft

hat och förbittring därför att han bundit den oerfarne unga flickan vid sig och därför att hon ej var fri just nu, då hon ville vara det.

Men när hon stod derinne i den stora, vackra barnkammaren, der allt var så hvitt, så rent och luftigt, när hon låg på knä vid den lilla sängen, der hennes präktiga, rödkindade lilla gosse sof, då kände hon tvekan. Hon kände, att hvarje blodsdroppe vek från hennes kinder och att en namnlös, kvalfull känsla hopsnörde hennes bröst. Den var den första verkligt starka yttring af moderskärlek hon någonsin känt. Och liksom allt hos henne var starkt, okufligt och förtärande, så hotade nu också denna känsla taga öfverhand och hålla henne kvar.

Men så hörde hon ett svagt buller likt rasslandet af vagnshjul i allén och hon förstod att det var Max, som väntade henne och vid tanken derpå glömdes hon åter allt annat. Uppskrämd och nervös sprang hon upp, lutade sig ett ögonblick ned öfver de mjuka, rosiga barnakinderna och tryckte en kyss derpå.

Farväl! — kom det tyst som en andehviskning öfver de bleka läpparne, och ett par minuter derefter satt hon djupt inkrunen i vagnshörnet, fast omsluten af Max' armar, och för bort från make, barn och hem, långt ut i världen, okända öden till mötes.

Ett år derefter var hon Max' hustru. Erhard Brenner blef att börja med fullkomligt tillintetgjord.

Slaget kom så oförberedt, så bedöfvande, att han ej kunde fatta verkliga förhållandet.

Han stängde sig inne och utkämpade sin strid ensam, och ingen hörde vare sig i en klagan eller en förbannelse gå öfver hans läppar.

När han kom ut bland människorna igen hade hans hår blifvit hvitt, den resliga, ståtliga gestalten böjd och det vänliga, godmodiga draget kring hans mun var borta.

Han hade fått något strängt, kallt och föraktfullt i sitt utseende, som man aldrig sett der förut.

Det enda som han numera intresserade sig för var sin lilla präktiga, ystre gosse, hvilken han egnade hvarje ledig stund. Barnets uppfostran och utveckling blef hans lifs mål — allt annat var honom numera tomt och innehållslöst.

Bertil återgäldade honom också i rikaste mått hans ömhet och kärlek. Gossen hade snart glömt sin mor, alla helst som hennes namn aldrig fick nämnas i hans närvaro. Hon var och förblef död för barnet, och Erhard Brenner försökte också intala sig att hon var död också för honom.

Han ville hata henne, han ville förakta henne, hon, som så djupt kränkt honom, som så nesligt bedragit honom, som så skändligt släpat hans gamla anseddaste namn i smutsen. Han sade sig detta åter och åter och ropade i sitt hjerta, att han afskydde henne, så som man afskyr ett giftigt kråldjur, ett vidunder af falsket och svek. — Några andra röster ville han ej höra på. Inga förmildrande omständigheter gäfvos, ingen ursäkt, ingen förlåtelse.

Hon hade svurit honom tro, hon hade varit hans lagviga hustru och hans barns mor — och huru hade hon handlat? — Skändligt! Oförlätligt skändligt!

Så resonerade och drömde den stränge gamle domaren, den omutligt hederlige mannen. När han tänkte på henne blef han likblek af vrede och hela hans varelse skälde af passionerad smärta.

Tio år efter skilsmessan nedlade Erhard Brenner sitt domareembete och flyttade från Susegården till närmaste universitetsstad, för att sonen der skulle få den bästa undervisning som kunde erhållas.

Bertil var nu en vacker älskvärd gosse på fjorton år och sin mors afbild, sydlandskt mörk och med ett lifligt temperament. Det fordrades faderns på samma gång bestämde och kärleksfull uppfostran att rätt handleda honom. Men han hade tillika fått faderns begåfning och fasta karaktär, så Erhard Brenner väntade sig mycket af sin son.

Då kom slaget.

Återigen ett bedöfvande slag som hotade fullkomligt tillintetgöra den gamle mannen, hvilken ännu syntes jemförelsevis kraftig och obruten.

En kort tid efter inflyttningen till staden insjuknade Bertil häftigt i lunginflammation och en vecka derefter hade han kämpat ut.

Nu tycktes Erhard Brenners lidandes mått vara rågad och utan att ens försöka kämpa emot dukade han under.

Vid sin sons sjuksäng hade han genomgått de mest hjertslitande strider mellan hopp och tvivel, men då han såg att döden vann seger och att den unge lofvande sonen, som han älskade

högre än sitt eget lif, låg dödsblek och kall inför hans heta, tårlösa ögon, då böjde han sig tillintetgjord och bruten inför den stränge, tukande handen, som slagit honom så förfärande hårdt.

Dagen före begrafningen stod han inne i likrummet, prydt med en rikedom af de mest härliga växter: snöhvita liljor, kallar, rosor och konvaljer, mörkgrön, glänsande lager och guirlander af fina ljusgröna slingerväxter.

Han betraktade den döde gossens stela, marmorbleka ansigte, hvilket i lifvet varit skönt, men nu i döden var dubbelt skönare. Det hvilade ett förklaradt skummer, en oförgånglig frid deröfver och ett ljutt, lyckligt leende tycktes ännu krusa de fina, fylliga läppare — moderns läppar.

I stum smärta strök den gamle fadern smekande öfver den kalla, hvita kinden, då han plötsligt hör hur dörren bakom honom öppnas och ser en hög, mörk skugga glida öfver tröskeln.

Han ser upp, missnöjd öfver att blifva störd härinne och hans blickar stanna med ett förfäradt uttryck på den smärta, svartklädda, främmande damen.

Hvem var hon? Hvad ville hon här?

Plötsligt slår hon tillbaka den täta slöjan och: han ser Zuleikas ansigte, nu ytterligt åldradt, utmergladt och dödsblekt. De stora mörka ögonen stirra emot honom i dödsångest och förtviflan och han ser henne taga ett steg fram emot baren, der hennes son hvilade i dödens sömn.

Men med ett språng var Erhard Brenner vid hennes sida och ställde sig liksom skyddande mellan henne och baren. Hela hans forna kraft och energi blossade upp. Kinderna fingo färg och de stora stålgrå ögonen ghemmade hotfullt. — Med en afvisande rörelse bredde han ut armarna och ropade hest: Inte ett steg vidare! Hvad har ni här att göra?

Jag måste se mitt barn ännu en gång! svarade hon i djupaste ångest och sträckte de hopknäppta händerna emot honom.

Ert barn? svarade han med ett hänfullt skratt. Ert barn? Det är mitt, endast mitt. Den dag, ni öfvergaf det, uppsade ni också all eganderätt till och alla anspråk på det.

Jag vet det och jag har blifvit hårdt straffad, men jag ber, jag bönfaller, o, Erhard, Erhard, låt mig blott se hans ansigte och kyssa hans kind, sen må du visa bort mig!

Nej, nej, våga ej nalkas honom! så, så!

Han visade henne dörren med en domares hela förkrossande stränghet.

Finns då ingen gnista af förbarmande hos dig? Låt mig se min son!

Hon sjönk ned på knä vid hans fötter, som hon omfattade, men han gjorde sig fri på ett brutalt sätt och ropade: nej!

Då reste hon sig upp och tumlade bort mot dörren. Der stannade hon och stödde hufvudet mot dörrposten och brast i en gråt så ohäjdad och så hjertslitande, att mannen, som ännu stod med utbredda armar och liksom betäckte baren med sin egen kropp, började skjälva och derpå plötsligt lät armarna sjunka. Så gick han ett steg tillbaka och föll liksom förkrossad ned på ena sidan af baren och en darrande snyftning skakade hela hans kropp. Derpå brast äntligen tårefloden lös och han grät hejdlöst och förtvifladt, likt modern der borta vid dörren.

Hon hörde hans djupa snyftningar och såg sig om. När hon fann att han lemnat platsen framför baren ilade hon brådskannde fram och lutade sig djupt ned öfver det döda barnet, som hon öfverhöljde med kyssar och smekningar.

Bertil, Bertil, min lilla älskade gosse, kan du förlåta mig, mig som gjort dig så illa?

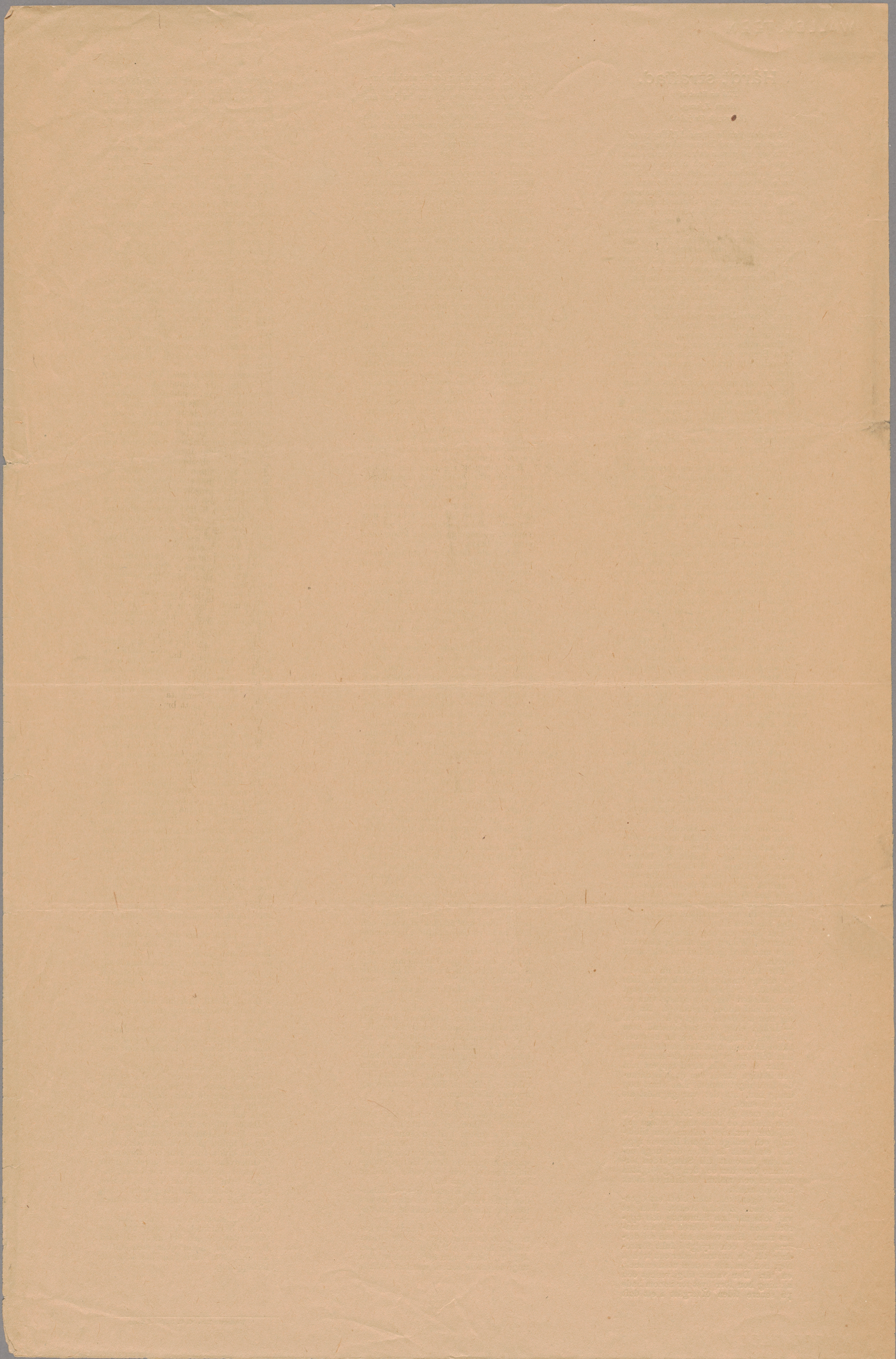
Hon föll på knä på andra sidan af baren, men höll under tiden kvar gossens hand i sin och betäckte den med kyssar.

Tunga, smärtfulla snyftningar hördes från ömse sidor om baren och slutligen reste sig långsamt och på samma gång de båda föräldrarna och stodo ansigte mot ansigte med sitt döda barn emellan sig.

Bådas blickar voro fästade på gossens ljufva, förklarade ansigte. Det såg så mildt, så fridfullt ut och tyckte liksom bjuda frid, frid och försoning.

Omedvetet sträcktes deras händer ut emot hvarandra öfver baren, der deras barn låg blekt och kallt, med lyckligt leende. En lång varm handtryckning växlades dem emellan utan ord.

Ögonblicket derefter hade Zuleika lemnat likrummet, der rosor och konvaljer doftade och der nu åter Erhard Brenner var ensam kvar med stoftet af den, som varit hans lifs skönaste förhoppning.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

